

Môžete si všimnúť, že list Filemonovi je napísaný zhromaždeniu.

Obsahuje niektoré veľmi jemné detaily, pokiaľ ide o náležitosti, ktoré pristanú Božiemu ľudu a ktoré sú užitočné, keď si ich všímame. Ale chcem sa nimi zaoberať základným, jednoduchým spôsobom.

Onezim je symbolom každého človeka, lebo bol otrokom na úteku a každý človek od prirodzenosti je takýmto otrokom – utečencom. Nevie, ako Filemon nadobudol právo na neho, či kúpou, alebo bol narodený v jeho domácnosti, ale bezpochyby mal na neho nárok, a pre Onezima to bolo veľmi vážne, keď to ignoroval. Bolo to ešte zosilnené morálnou znamenitosťou Filemona. Samotné jeho meno znamená „Milovník“. Pavel hovorí o ňom ako o „milovanom“ a nazýva ho naším „spolupracovníkom“. Aj jeho manželka musela byť pozoruhodne dobrá žena. Pavel hovorí o nej ako o „milovanej Apfii“.

Aj zhromaždenie bolo v ich dome a keď sa apoštol prihovára Filemonovi, dodáva: „lebo som sa dopyčoval o tvojej láske a viere, ktorú máš k Pánu Ježišovi a ku všetkým svätým.“ Aké ovzdušie lásky naplňovalo tento dom! Onezim sa tejto láske obrátil chrbtom. Názorný príklad hriešnika! Boh má nepopierateľné nároky na každého človeka. On má nárok na všetkých ľudí ako Stvoriteľ, a predsa je to pravda o jednom každom z nás, ako o Balsazárovi, keď ho obžaloval

Daniel: „...Boha, v ktorého ruke je tvoj dych, a ktorého sú i všetky tvoje cesty, si neoslavoval“ (Daniel 5:23). Ale o koľko väčší je Boží nárok v morálnej dokonalosti jeho samého! Plné svetlo o tom nezažiarilo naraz. Ale teraz, keďže Boží Syn prišiel, on urobil známym Božie srdce a všetko, čím je Boh v svojej nekonečnej láske.

Potom je tu iná črta spojená s Bohom, na ktorú veľmi rád myslím, a moja myseľ sa často k tomu vracia s hlbokou vďačnosťou. Je to jeho prezieravá ochranná starostlivosť. Hľadím späť na svoj život ako mladého muža a rozhliadam sa. Vidím mnohé nástrahy, pasce a nebezpečenstvá, do ktorých ma mohlo priviesť moje srdce, keby ma celú tú dobu bedlivo nestrážil Boh, ktorého som nepoznal. Veľa ráz ma zachoval pred vecami, ktoré mohli privolať nešťastie na celý môj život a okradnúť ma o výsadu najmenej služby v spojení s jeho svedectvom. Pomysli, čo to je obrátiť sa chrbtom takému Bohu!

Ak viete niečo o ovciach, možno viete, že niekedy v stáde majú „vedúceho barana“ so zvoncom na krku, ktorý vedie ovce. Ak tento baran zíde na scestie, je to vážne, lebo kdekoľvek ide, do hlbkej priepasti alebo jamy, celé stádo ho bude nasledovať. Nuž Adam bol „vedúci baran“. Onezim bol rozhodnutý odpútať sa od svojho pána a zbaviť sa ho. Nemal rád obmedzenie. A ako je to s tebou? Máš rád božské obmedzenie? Nenávisť k božskému obmedzeniu je očividná všade. Môžeš to vidieť dokonca v deťoch. Písmo hovorí: „Vy, deti, poslúchajte svojich rodičov v Pánovi, lebo to je spravodlivé“ (Efezkým 6:1). Písmo predpokladá, že rodičia budú mať Božiu myseľ, aby reprezentovali svojim deťom Boha a v poslušnosti rodičovskej autorite ich diety nájdu praktické spasenie.

Onezim bol rozhodnutý odtrhnúť sa a utiecť od svojho Pána. Jedno staré príslovie hovorí: „Uvidieť Rím a zomrieť.“ On počul o jeho uliciach, panských sídlach, o koloseu a jeho skvelých

predstaveniach vo vnútri jeho múrov, i povedal si: „Musím vidieť Rím.“ Spomínam si, keď som sa ako mladý muž prvý raz vylodil na jeho pobreží. Bol som vychovaný pod bohabojnou starostlivosťou s ohľadom na rodičovskú autoritu, ale bol som ďaleko od toho všetkého a myslel som si: Teraz si môžem robiť, čo sa mi páči! Bol som dieťa na úteku z domova, utečenec ako Onezim. Konečne sa Onezim dostáva do Ríma! A potom je zajatý. Ako? Prostredníctvom iného otroka! Otroka Ježiša Krista, chudobného väžňa. Zrejme sa Onezim dostal do väzenia. Čo ho tam doviedlo? Jeho vlastná vôľa.

Prečo bol Pavel vo väzení? Pre svoju vlastnú vôľu? Nie! On tam bol pre Božiu vôľu. A čo tam robil? Mal pôrodné bolesti. Pre koho? Pre duše – pričom splodil synov. A tento utečený otrok prichodí pod silné pôrodné bolesti tohto Ježišovho väžňa a je splodený – syn vo viere.

Ale Pavel nie je len aktívny na línii života; on je aktívny v spojení so spravodlivosťou. On zaisťuje Onezimovi odpustenie jeho priestupkov. Ako to môže urobiť spravodlivo? Tým, že sebe započítal všetok bankrot, všetko zlyhanie tohto človeka. Nič neprehliada. Aký to obraz Ježiša! Práve toto zajalo moje srdce. Bol som utečený otrok, totálny Onezim, smerujúci k väzeniu smrti, s večnou záhubou pred sebou, keď ma Boh prostredníctvom svojho Ducha prebudil. Bola to veľmi vážna ale aj požehnaná chvíľa, lebo vtedy a tam som spoznal, že Ježiš šiel do väzenia smrti, aby mohol zaistiť Bohu právo dať mi odpustenie všetkých mojich hriechov.

Ujmem sa reči Pavla v tomto liste a so svätou úctou ju použijem na Ježiša. Počujem, ako sa prihovára Bohu týmito slovami: „Ak ťa v niečom poškodil, alebo ti je niečo dlžen, mne to pripočítaj! Ja, Ježiš, som to napísal vlastnou rukou, ja zaplatím.“ Kde to napísal? On to napísal nezmazateľne na kríži.

Potom Pavel posielal Onezima znova späť. V tomto mladom obrátenom videl materiál, ktorý mohol byť použitý v službe Krista, ale Pavol neposlal nikoho zo svojich obrátených do diela, pokým neboli priehľadní vo svojich vzťahoch s Bohom. Pavel ho posielal späť veľkolepým spôsobom. Akoby hovoril: „Počítam s твоjím prijatím tohto utečeného otroka, práve tak, ako by si ty kráľovsky privítal mňa.“

Nazdávaš sa, že Kristus by ťa postavil do prítomnosti Božej na nejakej nižšej úrovni? Nie! Keď počúvam Pána Ježiša, ako hovorí Otcovi v Ján 17, vidím so svätou radosťou miesto, ktoré on pre mňa získal. Tú istú myšlienku máme v liste Efezkým 1. „Omilostení v Milovanom“ (verš 6).

Potom Pavol dodáva: „Ved' možno práve preto bol odlúčený od teba na čas, aby si ho vlastnil naveky.“ Toto je odpoveď na mnohú slovnú námietku. Po všetkých stránkach ľudia môžu spochybňovať Božie cesty. Hovoria: Ak je Boh milosrdný, prečo nezachoval svoje stvorenie v nevine? Som si istý, že Boh aj človek týmto pádom nekonečne získali.

Keď márnratný syn odišiel z domu, bol dobre oblečený – ilustrácia Adama v nevine – ale v ďalekej krajine stratil tento odev a vrátil sa v handrách. Keď bol však raz oblečený do najlepšieho rúcha – KRISTA – nikdy ho nestratil a ani ho nemohol stratiť. Opakujem, Boh aj človek pádom získali.

Som si istý, že Onezim po svojom návrate dostal pohľad do srdca Filemona, aký predtým nikdy nemal. Skutočne, Pavel teraz môže hovoriť o ňom ako o „užitočnom“ a Kolosenským dáva to najvyššie odporúčanie, keď ho spomína ako „verného a milovaného brata“. Taký je účinok milosti!

Čo aká požehnaná bola nevinnosť a odpočinok v rajskej záhrade, v dôsledku pádu Boh v Kristovi zjavil seba samého takým spôsobom, ako ho Adam nikdy nepoznal ani nemohol poznať. Boh prijal človeka v Kristovi na uspokojenie svojho srdca, aké nikdy nemohol mať v nevinnom Adamovi.